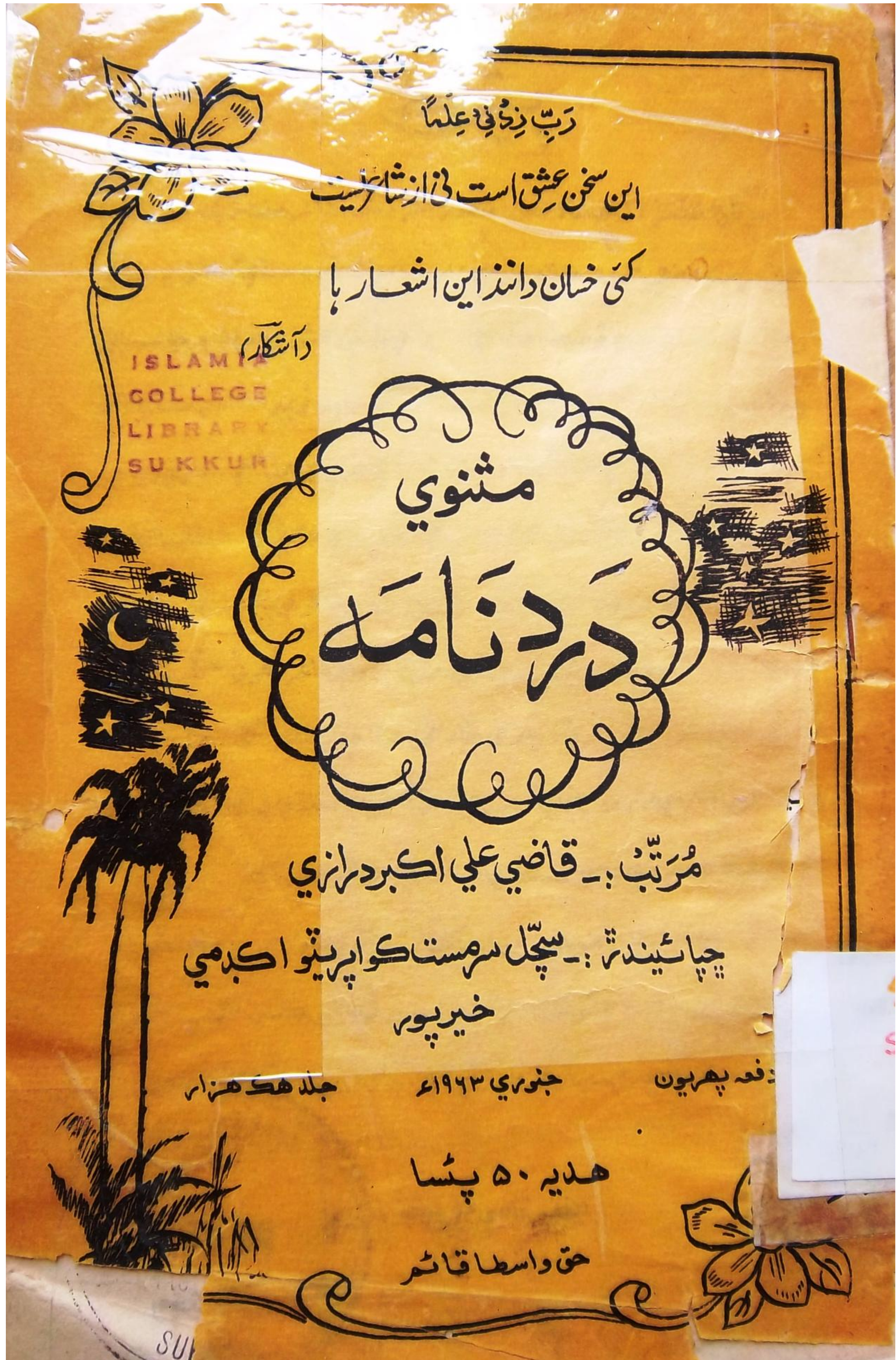
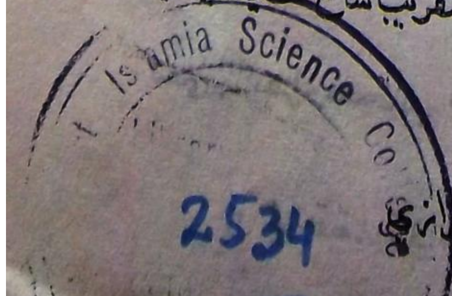
مثنويءِ درد نامہ...... حضرت صوفي سچل فقير سرمست



پيش لفظ

سرتاج الشعراء شاهنشاهه عشق، منصور آخر زمان، شاعر هفت زبان حضرت سچل سرمست پنهنجي سموري ڪلام پارسي، اردو، سرائيڪي ۽ سنڌيءَ ۾ عشق ۽ درد جي بيحد ۽ بي انتها تعريف ۽ توصيف ڪئي آهي. انهيءَ جي باوجود عشق جي تعريف ۾ خلاصه بياض ڇپيو آهي جو مثنوي "عشق نامه" جي نالي سان مشهور آهي. جا ماهه نومبر ١٩٦٢ع ۾ سنڌي معنيٰ سميت شايع ڪئي ويئي آهي. هي مثنوي "درد نامه" درد جي تعريف ۾ ڇپيل آهي. ساري دنيا ۾ اهڙو ڪو به شاعر ڪونه ٿي سگهي جنهن عشق ۽ درد جي ايتري تعريف ڪئي هجي. هن قادر الڪلام شاعر پارسي ۾ ايترو شعر چيو آهي جو شايد ڪنهن ايراني شاعر جو به شعر نه هجي. پنهنجي مادري زبان ۾ شعر چوڻ ڪا وڏي ڳالهه نه آهي. مگر قابل داد شاعر اُهو ٿي سگهي ٿو جو غير مادري زبان ۾ شعر چوي. ساريءَ دنيا ۾ هي اقليم سخن جو تاجدار شاعر آهي جنهن ستن ٻولين عربي، فارسي، اردو، پنجابي، هندي، سرائيڪي ۽ سنڌي ۾ لاتعداد شعر چيو آهي. بيشڪ هن جو وجودِ مسعود ساري سنڌ لاءِ باعثِ فخر ۽ ناز آهي.

سندس پارسي تصنيفات منجهان "ديوان آشڪار" "مثنوي عشق نامه" ۽ "مثنوي گداز نامه" اڳ شايع ٿي رهيون آهن. هيءَ مثنوي انهيءَ سلسلي جو چوٿون نمبر ڪتاب آهي. "مثنوي تار نامه" سنڌي معنيٰ سميت تيار ڪئي ويئي آهي. جا عنقريب شايع ڪئي ويندي.



الفقير قاضي علي اڪبر درازي

طالب کسی نیست کآید سوئ ما
تاز باغِ عشق گیرد بوئ ما
این حقیقت ترا اثر نکند
چونکہ ہستی تو ساکن بیشی

(آشکار)

مثنوي

دَرُدنامَہ

تصنيف شده

سرتاجُ الشعراء، شاهنشاهِ عشق

منصورِ آخر زمان، شاعرِ هفت زبان

حضرت سچّل سرمست

معنیٰ :- (۱) اهڙو ڪو طالب ڪو نهي جو منهنجي طرف اچي ۽ عشق جي باغ جي خوشبو...

(۲) هي حقيقت توتي اثر نه ڪندي ڇاڪاڻ ته تون جهنگلي ماڻهون آهين.

~~~~~~

(ڪتبه محمد ايوب سکر)

(مطبوعه اسٽينڊرڊ پريس سکر)

DIGITALIZATION : FAQIR TARIQ HAYAT LASHARI
~~~~~~

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

در بیان درد و ارشاد پیر و مرشد

۱۔ باز آمدہ ام بخیالِ دیگر — کردیم بیان بحالِ دیگر

۲۔ گر ذرۂ درد در تو آید — فریاد با آسمان برآید

۳۔ هیهات کہ بیخبر شدی زو — غم درد بگیر در غمش شو

۴۔ جز درد دگر رہی نباشد — شاہ است دگر شہی نباشد

۵۔ این درد رساندت خدارا — در لحظہ نمایدت خدارا

۶۔ این درد بود ہمہ سعادت — این درد شدہ ہمہ ہدایت

۷۔ این درد قطع کند منازل — شد درد و جہان عشق نازل

۸۔ کم میکند او غرور شاہی — چہ چتر و چہ تخت و چہ ماہی

۹۔ گر درد ترا نشد میسر — هیهات کہ ماندۂ مقصر

۱۰۔ گر کشف بتو شود کرامات — جز درد بجان تست هیهات

۱۱۔ سر مطلب درد یار باشد — بی درد ہمیشہ خوار باشد

بسم الله الرحمٰن الرحيم

در بيان درد و ارشاد پير مرشد (سنڌي ترجمہ)

١- وري دل ۾ هيءُ خيال پيدا ٿيو- جنهن ڪري وري هيءُ احوال پيش ڪيان ٿو-

٢- جيڪڏهن درد و درد توکي رسي ٿو - ته آسمان تائين دانهون ڪرين ٿو-

٣- افسوس تنهنجي حال تي جو توکي انهي شان جي خبر نہ آهي - درد جو غم هٿ ڪر ۽ انهي غم ۾ رهہ-

٤- درد کان سواءِ هيءُ ڪور ستوئي ڪونهي- درد شاه آهي هيءُ ڪو شاه ڪونهي-

٥- اِهو درد توکي خدا وٽ پهچائيندو- ۽ جڏهن توکي خدا ڏي ڪاهي ويندو-

٦- اهو درد نيڪ بختي جي نشاني آهي - انهي درد ۾ سڀ هدايت سمايل آهي-

٧- درد سڀ منزلون طي ڪري ٿو - هن ئي جهان ۾ عشق عطا ڪري ٿو-

٨- هو بادشاهي غرور کي گم ڪري ڏيتو- ۽ تاج ۽ تخت جي غرور کي هٽائي ٿو-

٩- جيڪڏهن توکي درد حاصل نہ ٿيو ته ايها افسوس جي ڳالهہ آهي ۽ تنهنجو قصور آهي.

١٠. جيڪڏهن توکي ڪشف ۽ ڪرامات نصيب ٿي . تڏهن به درد کان سواءِ تنهنجي حالت تي افسوس آهي.

١١- لب نہ درد خبر پاڻ يار آهي - بي درد هميشہ خوار آهي .

۱۲- یک روز به پیر خود رسیدم — جز درد نه قصها شنیدم

۱۳- هم مجلسیان شده بگریه زار — هر خاص و عام بود بنجمار

۱۴- خود شد بفغانِ چشم پُر آب — تر گشت زمین همان به سیلاب

۱۵- آن پیر به بیخودی رسیده — تیغی زمیانِ دل کشیده

۱۶- بر هر کس چشمِ جادوی زد — دیوانه شده ز حد بجید

۱۷- آن چشم که بود خنجرِ عشق — دانیم که بود مظهرِ عشق

۱۸- از درد همی کشید آهی — از آه همی نمود راهی

۱۹ او راه ز عشق می نموده — دل خاص و عام را ربوده

۲۰- کن صبر تو آشکار شیدا — ورنه که قیامت ست پیدا

۲۱- این جان که می شود خرابم — در سوز و گداز من کبابم

۲۲- گاه که بمن نگاه کردی — پُر درد همی شدم بدردی

۲۳- هر کس که برو نظر بیفتاد — افتاد بخاکِ پا نه اِستاد

۲۴- فرمود که درد مایهٔ عشق — بر عاشق هست سایهٔ عشق

۲۵- بیدرد مباش گر تو مردی — دردی نه تراست دان که مُردی

۱۲۔ هڪ ڏينهن مان پنهنجي مرشد جي حضور ۾ ويس۔ اتي درد کان سواءِ ٻيو ڪو قصو نہ ٻڌم۔

۱۳۔ مجلس ۾ وينل ماڻهون زار زار تي رنا۔ سڀ خاص وعام خمار ۾ هوا۔

۱۴۔ هن پاڻ آه تي ڪئي ۽ سندس اکين مان نار تي وهيا جهن جي سيلاب سان زمين آلي تي ٿئي۔

۱۵۔ منهنجو مرشد بيخوديءَ جي حالت ۾ هو۔ هن دل جي مياڻ مان زار رکي تي ڪئي۔

۱۶۔ هر ڪنهن شخص کي هن درديل اکين سان تي ڏٺو۔ جنهنڪري هو بجد ديوانا تي ويا هيا۔

۱۷۔ اُهي اکيون عشق جو خنجر هيون۔ ائين تي معلوم ٿيو تہ اهي عشق جو ظهور وهيون۔

۱۸۔ درد کان جڏهن هن آه تي ڪئي۔ تہ انهيءَ آه سان هن سيني کي راه تي ڏنيڪاري۔

۱۹۔ اُها عشق جي آه هئي۔ جنهنڪري عام ۽ خاص جي دل ڪينچجي تي وئي۔

۲۰۔ اي عاشق "آشڪار" صبر ڪر۔ نت قيامت پيدا اٿي پوندي (سبحان الله)

۲۱۔ هيءَ منهنجي جان ويران ۽ اُجريل هئي۔ ٻگاڙائي ۽ سوز کان منهنجي دل ڪباب تي ٿئي۔

۲۲۔ ڪنهن وقت هن مون ڏانهن نگاه ڪئي۔ تہ مان درد سان پر پور تي ويس۔
(ڪٿي آهي محکم الدين سيلاني جو فيض؟ ڪٿي آهي ٻي ڪنهن جي دعا جو اثر؟
(مرتب)

۲۳۔ جهن بہ شخص تي هن نگاه تي ڪئي۔ تہ هن جا پير نکري تي ويا ۽ هو ڪري تي پيو۔

۲۴۔ فرمايائين تہ ايهو درد عشق جو سينگار آهي۔ عاشقن تي عشق جو پاڇو هوندو آهي۔

۲۵۔ جيڪڏهن تون مرد آهين تہ بي درد نہ ٿي۔ جيڪڏهن توکي درد ناهي تہ تون مٿڙدو آهين۔

۲۶۔ آن کار بطون از وصول ست — دائم که خدا و هم رسول ست

۲۷۔ بدهد خبرت ز رازِ مولیٰ — در هر دو جهان شوی تو اولیٰ

۲۸۔ در اوّل و آخرین بود او — بیند و شنود هم سخن گو

۲۹۔ کس نیست دگر بجز حق اینجا — بر ارض و سما و هم درینجا

۳۰۔ آن روز که چشمِ پیر دیدم — در عمر همه گهی ندیدم

۳۱۔ آن دیدهٔ فیض ما چو دیده — پس درد بجان و دل رسیده

۳۲۔ چشم که ز دیده او ترسناک — چشمش بزمین دگر بر افلاک

۳۳۔ حالت بر وی چو غلبه میکرد — رو سرخ شدی گهی رخش زرد

۳۴۔ از درد بسی بیان بکردی — پُر درد بیان عیان بکردی

۳۵۔ بسیار عرق بر و همی شد — هم نعره بجوشش تر همی زد

۳۶۔ از دیده مدام اشکباران — هم مجلس مست جمله یاران

۳۷۔ یاران همه ز جذبِ مستی — شد توبه کنان ز خود پرستی

۳۸۔ با درد کسی که می رسیده — یحتاج بسی باو کشیده

۳۹۔ در بر خود او همی نشاندند — بر پای برای او ستادند

٢٦- ايھو اندر وارو ڪم درد کان حاصل ٿيئي ٿو. مان سمجھان ٿو ته اھو خدا ۽ رسول آھي.

٢٧- درد الله جي راز جي خبر ڏئي ٿو. ٻنھي جھانن ۾ ھو رتبو ڏياري ٿو.

٢٨- اول ۽ آخر اھوئي آھي. ڏسندڙ، ٻڌندڙ ۽ ڳالھائيندڙ اُھو آھي.

٢٩- زمين ۽ آسمان ۽ ھر ھنڌ ھر جا. حق کان سواءِ ٻيو ڪو ڪونھي.

٣٠- انھيءَ ڏينھن مان پنھنجي مرشد جون اکيون ڏٺيون. ساري عمر ورِي اھڙيون نه ڏٺيون.

٣١- اھي فيض واريون اکيون جڏھن مان ڏٺيون ته منھنجي لءِ ۽ ٻيان پردن ۾ اچي ديو.

٣٢- منھنجون اکيون ھنگي ڏسڻ سان ڏڪي ويون. سندس ھڪ اک زمين تي ۽ ٻي آسمان تي ھئي.

٣٣- حال جڏھن مون تي غلبو ٿي ڪيو ته سندس منھن ڪڏھن ڳاڙھو ته ڪڏھن پيلو ٿي ٿي ويو.

٣٤- درد جو ھن ھنو بيان ٿي ڪيو. ۽ درد پيو حال ظاھر ٿي ڪيو.

٣٥- سندس منھن مان گھڻو پسينو ٿي وھيو. ۽ ھن جوش منجھان نعرو ٿي ھنيو.

٣٦- سندس اکين مان ھميشه آب جاري ھوندو ھو. محفل وارا ھميشه مست ۽ مخمور ھوندا ھوا.

٣٧- سڀئي محفل وارا مستي ۽ جذب ۾ ھوندا ھوا. خود پرستي کان توبه ڪندا ھوا.

٣٨- درد وارو جيڪو ڪو آيو ٿي. ته ھن کي تحقيق پاڻ ڏانھن ڇڪيائون ٿي.

٣٩- انھيءَ کي تخت تي پاڻ سان گڏ ويھاريائون ٿي. ۽ انھيءَ لاءِ اُٿي بيٺا ٿي.

۴۰- اورا زبس آبرو همی داد　　می کرد دلش بپرستش شاد

۴۱- بی درد اگر کسی بیامد　　میگفت همی مرا نشاید

۴۲- پر درد به مجلسیم خوش تر　　بیدرد مراست درد در سر

۴۳- آن درد به مجلسم بیادا　　بیدرد به محفلم مبادا

۴۴- آن وقت که گهی یاد کردم　　نی زنده بلک همچو مُردم

۴۵- گاهے که مرا چون یاد آید　　در غم دل وجان نهاد آید

۴۶- می آمد درمیانِ جماعت　　می برد دل همه بغارت

۴۷- از درد چون آه می کشیدی　　در لحظہ بہ لامکان رسیدی

۴۸- هر کس بفغان گریۂ زار　　هیهات کننده نی بگفتار

۴۹- آن دم همه درفغان و فریاد　　از جان و تن می شدند آزاد

۵۰- گر چشم سوِ کسی فگندے　　اورا بهوائے هو بربندے

۵۱- در دیدۂ او نه چشم دیگر　　باهم نشدی باد بمنظر

۵۲- آن دیدۂ مست همچو شیران　　بیننده همی شدند حیران

۵۳- دریای دلش چو موج در موج　　ازفیض دمنده فوج در فوج

۴۰. انهيءَ کي ڪافي عزت ڏنائون ٿي - ۽ انهيءَ جي گهڻي دلجوئي ڪيائون ٿي.

۴۱. بي درد جيڪڏهن ايندو هو - ته فرمائيندا هوا ته هيءُ مونکي ننڍو سيپاهي.

۴۲. اسان جي محفل ۾ درد وارو چڱو لڳي ٿو - بي درد اسان کي مٽي جو سوڙ لڳي ٿو -

۴۳. درد وارو اسان جي محفل ۾ پليو اچي - بي درد اسان جي محفل ۾ شل نه اچي

۴۴. اُهو وقت جڏهن ياد اچي ٿو - ته جيئرو نه بلڪ پاڻ کي مئل سمجهان ٿو -

۴۵. جڏهن جو هو مونکي ياد اچي ٿو - ته دل ۽ جان ۾ غم جي نشاني ظاهر ٿئي ٿي -

۴۶. جيڪو به انهيءَ مجلس ۾ ايندو هو - سو پنهنجي دل ڦرائي ويندو هو -

۴۷. درد مان جڏهن آه ٿي ڪڍيائون - ته هڪ لحظي ۾ لامڪان تي پهتا ٿي -

۴۸. هر هڪ رفيق آه ڪڍي رنو ٿي - هر هڪ کي افسوس هو ۽ هن کان ڪجهه
گفتگو نه ڪري نٿي سگهيو -

۴۹. انهيءَ وقت سڀئي آه ۽ زاري ۾ پيا ٿي - جان ۽ تن کان آزاد ٿيا ٿي -

۵۰. جنهن ڏانهن نظر ڦيرايائون - ته هنکي هُو هوا کان ڪڍي ٿي ڇڏيائون -

۵۱. هنجي نظر ۾ ٻيائي ڪانه هئي - پوءِ تون هن سان هڪ ڇو نه ٿو ٿئين ته هن جا
مظهر ڏسين -

۵۲. اُهي اکيون شيشن وانگر مست هيون - ڏسندڙ حيران ٿي ٿي ويا -

۵۳. هن دل ڊوڙ ٻاهر لهرن تي لهرون هڻي رهيو هو - ۽ ٻي شما ئي فيض عطائي ڪيو -

۵۴۔ فرمودہ مرا بروز دیگر	اول تو ز خویشتن بہ بگذر

۵۵۔ اگر از خود می کنی ثوابی	آن بر تو ہمی شود حجابی

۵۶۔ مجبوب ہمی کند ثوابت	آن بلکہ ثواب شد عذابت

۵۷۔ ہر کس کہ نماز می گذارد	او جای ملامتی ندارد

۵۸۔ بی فکر نماز را نخوانی	آن وقت مگر کہ خود ندانی

۵۹۔ بی خود شدن و نماز خواندن	با خود شدن و بغیر ماندن

۶۰۔ آن کیست کرابیت بخواند	و آن کیست مرا کہ می نشاند

۶۱۔ آن کیست کہ در رکوع آرد	و آن کیست کہ در خضوع آرد

۶۲۔ خود را بمیان نی شماری	زنہار تو خویشتن نیاری

۶۳۔ ہرگز تو نئے مگر خدا ہست	یک دم ز تو دور نی جدا ہست

۶۴۔ من و ما ہمین از و بدانی	زنہار تو درمیان نمانی

۶۵۔ گاہی بسجود در نماز ست	گہ ناز گہی درون نیاز ست

۶۶۔ با خود نشوی بہ بیخودی باش	تا سرِّ خدا بتو شود فاش

۶۷۔ گہ دانہ سبحہ می شمارد	گاہ از زنّار سر بر آرد

٥٤- ٻيا ڏينهن موڪي فرمايائون. ته پڇيوس تون پاڻ کي فنا ڪر.

٥٥- جيڪڏهن تون پاڻ کي وچ ۾ آڻين ثواب جو ڪم به ڪندين. اهو تنهنجي لاءِ وڏو حجاب ثابت ٿيندو.

٥٦- تنهنجو ايهو ثواب توکي حجاب ۾ رکندو. ۽ اُهو ثواب تنهنجي لاءِ عذاب ٿيند…

٥٧- جو شخص نماز ادا ڪري ٿو ته اُن ۾ ڪا ملامت نٿي اچي.

٥٨- بي خيالي سان نماز نه پڙهه. مگر انهيءَ وقت جو توکي پنهنجي ڄاڻ نه هوي.

٥٩- بيخودي ۾ تون نماز پڙهه. جيڪڏهن تون هستيءَ سان نماز پڙهندين ته اُهو… غير شمار ٿيندي.

٦٠- اُهو ڪير آهي جو ڪرامت ڪري ٿو؟ اهو ڪير آهي جو مراقبي ۾ ويهاري ٿو…

٦١- اهو ڪير آهي جو ڪوچ ۾ آڻي ٿو؟ اهو ڪير آهي جو عاجزي ڪرائي ٿو.

٦٢- پاڻ کي انهيءَ وچ ۾ نه ڳڻ. ڪڏهن به تون پاڻ کي وچ ۾ نه آڻ.

٦٣- تون آهين ئي ڪونه مگر اُهو پاڻ خدا آهي. توکان هڪ دم به نه پري ۽ نه جدا آهي.

٦٤- مان ۽ اسان سڀ هنڌ انهن سمجهه. تون پاڻ کي ڪڏهن به وچ ۾ نه آڻ.

٦٥- ڪڏهن نماز ۾ ڪڏهن سجدي ۾ آهي. ڪڏهن نانءَ ۾ ته ڪڏهن نياز ۾ آهي.

٦٦- پاڻ وچ ۾ نه آڻ مگر بيخود ٿيءُ. ته توتي الاهي اسرار کلي پون.

٦٧- ڪڏهن تسبيح پڙهي ٿو. ته ڪڏهن جٿي مان ظاهر ٿئي ٿو.

۶۸۔ گاہی بہ جبین قشقہ دارد ‏ گہ بر رخِ خویش وسمہ مالد

۶۹۔ بشناس بہر لباس سلطان ‏ در ذرّہ ذرّہ او یکی دان

۷۰۔ این راہ یقین نہ سر بتابی ‏ فی الجملہ مظاہرش بیابی

۷۱۔ این جملہ جہان ذاتِ حق است ‏ آن ذات ہمہ صفاتِ حق است

۷۲۔ با ہستی خود ہر انچہ کردی ‏ آن ہیچ نشد چہ راہ بردی

۷۳۔ یک دم بخدا اگر تو باشی ‏ بیخود ز خودی مگر تو باشی

۷۴۔ دانی کہ بیافتم خدارا ‏ این حرف بس است آشکارا

۷۵۔ حاصل بتو گشت راہِ وحدت ‏ بس سیر ہمی کنی بکثرت

۷۶۔ آن کثرت وحدتش یکی دان ‏ در منزلِ عشق لاشئی دان

۷۷۔ عالم در تو توئی بعالم ‏ داری تو خیالِ این مسلم

۷۸۔ عالم ہمہ جہلگی خیال ست ‏ وہم ست ولی نتیجہ مثالات

۷۹۔ ہست این ہمہ عالم خیالات ‏ دانی ز کجاست این مقالات

۸۰۔ ای متنرق شدن ہمین جا ‏ سر پای شوند گم درین جا

۸۱۔ این جای نہ جسم و جان بماند ‏ دانی کہ ہم این و آن بماند

۶۸- ڪڏهن پيشاني تي تلڪ لڳائي ٿو. ڪڏهن منهن تي رنگ لڳائي ٿو.

۶۹- هر لباس ۾ انهيءَ بادشاهه کي سڃاڻ. ذري ذري ۾ تون هنکي هڪ ڄاڻ.

۷۰- انهيءَ يقين جي راهه کان منهن نه ڦير. ته سڀ ۾ توکي هن جو ظهور نظر اچي.

۷۱- هيءُ سارو جهان انهيءَ حق جي ذات آهي. ايها ذات انهيءَ حق جي صفات آهي.

۷۲- جيڪي به هستيءَ سان تون ڪندين. ته اُن مان ڪجهه به نه ٿيندو اگرچه ڪهڙي
به راهه وٺندين.

۷۳- جيڪڏهن هڪ پل تون خدا سان ملين. ته تون خوديءَ کان بيخود ٿي وڃين.

۷۴- ڄاڻ ته خدا کي هٿ ڪيم. اي آشڪار ايهي اک تولاءِ ڪافي آهن.

۷۵- وحدت جي راهه جيڪڏهن توکي حاصل ٿئي. ته پوءِ تون ڪثرت جو سير ڪندين.

۷۶- اُها ڪثرت ۽ وحدت تون هڪ سمجهه. عشق جي راهه ۾ شڪ نه آڻ.

۷۷- عالم تو ۾ آهي تون عالم ۾ آهين. اي ايمان وارا ايهو خيال رک.

۷۸- سارو جهان خيال آهي. ۽ وهم آهي ۽ فقط ڳالهه ٻولهه آهي.

۷۹- هي سارو جهان خيال آهي. سمجهه ته هيءُ گفتگو ۽ ڳالهه ٻولهه ڪٿان اچي ٿو؟

۸۰- جيڪو انهيءَ خيال ۾ گم ٿيو. تنهن جا سر ۽ پير گم ٿي ويندا.

۸۱- انهيءَ جاءِ تي نه جسم ۽ نه جان رهيو. سمجهه ته نه هيءُ ۽ نه هو رهيو.

۸۲۔ این جای چگونه چون بگنجد ... هیهات درون برون نگنجد

۸۳۔ من غرق شدم بابِ حیرت ... برخواست چه موج بحرِ وحدت

۸۴۔ من و تو شده ایم غرقِ دریا ... دریا همه شد کجاست من و ما

۸۵۔ چوں مُرده بود بدست غسال ... دان هم تو چنان که خود درین خیال

۸۶۔ من مرده شدیم اوست زنده ... جنبا ندا و منم چون زنده

سچل سرمست تخلص "آشکار"

ختم شد

٨٢. هن حيرت واري جاءِ ۾ ڪيئن سمائجي سگهندين. افسوس جو تون اندر ٻاهر نه سمائجي سگهندين.

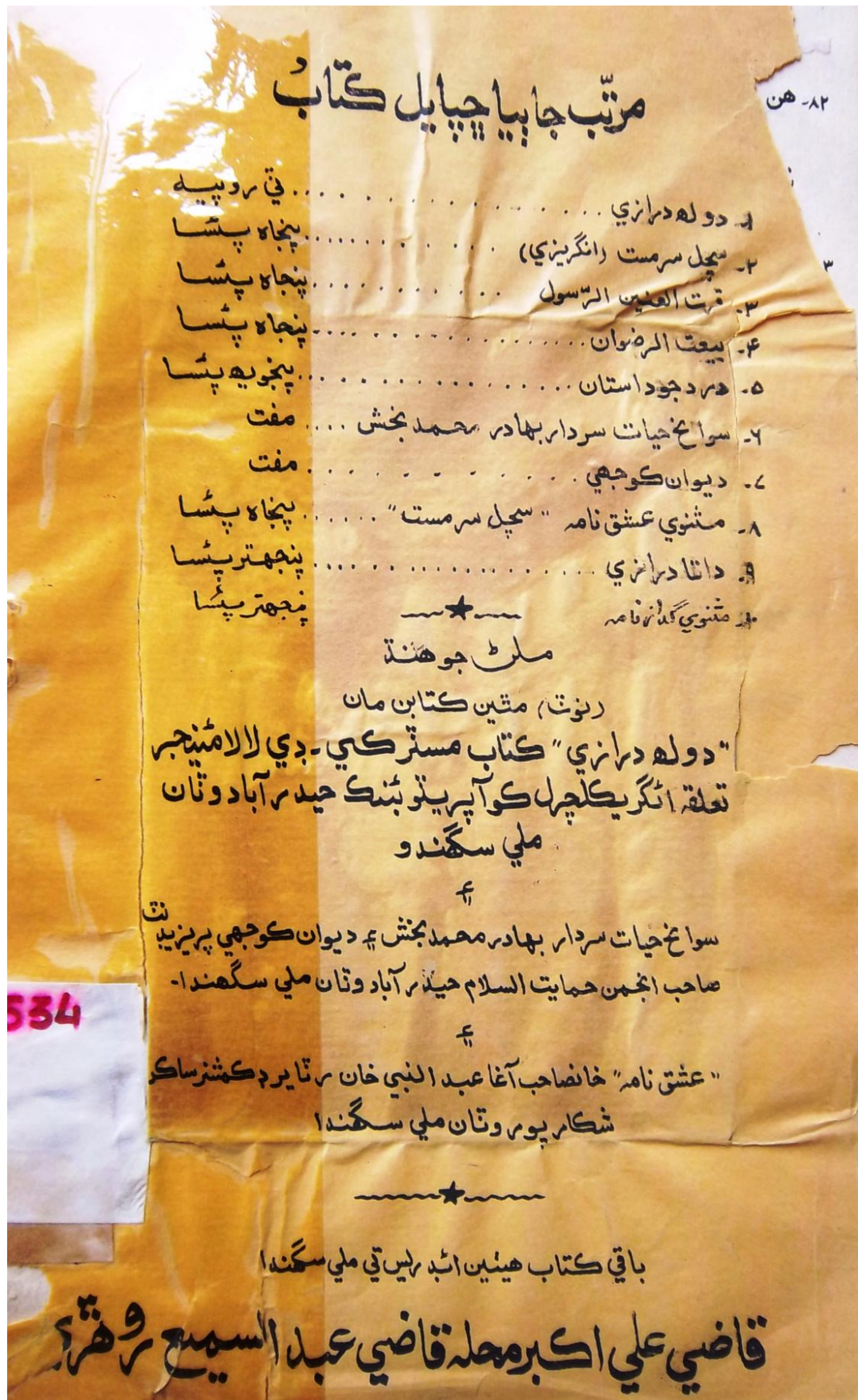
٨٣. جڏهن وحدت جي سمنڊ جي لهر چڙهي. ته مان حيرت واري درياهه ۾ غرق ٿي ويس.

٨٤. تون ۽ مان سڀ درياهه ۾ غرق ٿي ويو. اهو سمورو درياهه ٿي ويو پوءِ مان ۽ اسان ڪٿي رهيا سون.

٨٥. جيڪين ٻه دو عقل واري جي هٿ ۾ هوندو آهي. تنهن تون پڻ سمجهه ۽ انهي خيال ۾ رهه.

٨٦. مان مثل آهيان ۽ هو جهڙو آهي. ۽ اهو جهڙو مون کي هلائي ٿو.

نوٽ:. هن مثنوي ۾ سچل سرمست پنهنجو تخلص "آشڪار" ڏيکاريو آهي.



مرتّب جا ڇپايل ڪتاب

	في روپيہ
١- دولہ درازي	پنجاہ پئسا
٢- سچل سرمست (انگريزي)	پنجاہ پئسا
٣- قرت العين الرسول	پنجاہ پئسا
٤- بيعت الرضوان	پنجاہ پئسا
٥- درد جو داستان	پنجويھ پئسا
٦- سوانح حيات سردار بهادر محمد بخش	مفت
٧- ديوان ڪوجهي	مفت
٨- مثنوي عشق نامہ "سچل سرمست"	پنجاہ پئسا
٩- دانا درازي	پنجهتر پئسا
١٠- مثنوي گداز نامہ	پنجهتر پئسا

ملڻ جو هنڌ

(نوٽ) مٿين ڪتابن مان

"دولہ درازي" ڪتاب مسٽر ڪي۔ ڊي لالا مئنيجر تعلقہ اگريڪلچرل ڪوآپريٽو بئنڪ حيدرآباد وٽان ملي سگهندو

۽

سوانح حيات سردار بهادر محمد بخش ۽ ديوان ڪوجهي پريزيڊنٽ صاحب انجمن حمايت السلام حيدرآباد وٽان ملي سگهندا۔

۽

"عشق نامہ" خانصاحب آغا عبدالنبي خان رٽائرڊ ڪمشنر ساڪر شڪارپور وٽان ملي سگهندا

باقي ڪتاب هيٺين اڊريس تي ملي سگهندا

قاضي علي اڪبر محلہ قاضي عبدالسميع روهڙي